

KURIKO

ERDŐ. KÜLSŐ. NAPPAL/ÉJSZAKA - MONTÁZS

NARRÁTOR

(rekedt férfihang)

Egyszer volt, hol nem volt, volt
egyszer egy különleges farkas...

Egy hatalmas, drótszörű, ébenfekete farkas szalad az erdő
sűrűjében, árkon-bokron át.

(CON'T)

Egész nap résen volt és az útját
járta. Nem félt senkitől és
semmitől, rettenthetetlen fenevad
volt. Mikor elérkezett az éjszaka,
a sötét erdő mélyéről hangosan
vonyítani kezdte a Holdat.
Senki sem tudta, hogy miért üvölt
minden éjjel. Mindenki ezt próbálta
kideríteni, reménytelenül. A farkas
üvöltött, és az emberek
találgattak.

A farkas egy sziklaszirtre érve megáll, felegyenesedik és
vonyítani kezd.

VÁROS. KÜLSŐ. NAPPAL.

Egy várost látunk egy erdős vidék közepén.

(CON'T)

Egyszer egy napon egy öregasszony
érkezett a városba. Megkérdezte a
kocsmáros, volna-e számára hely a
fogadóban. Az öregasszony megkapta
a szállást, majd mikor leszállt az
este, lement a kocsmába.

KOCSMA A FOGADÓBAN. BELSŐ. ÉJSZAKA.

Egy füstös kocsmában falusi emberek poharuk fölé görnyedve
beszélgetnek.

ELSŐ FÉRFI

Azért üvölt minden éjjel, mert a
Hold elküldi a Napot, viszont a
farkas jobban tud vadászni
napfényben.

MÁSODIK FÉRFI

Badarság! Az eddig elpusztított
ellenségeit és az elejtett vadakat
látja a Holdban...

(CONTINUED)

HARMADIK FÉRFI

Azért vonyít a Holdra, mert fél
tőle, az az egyetlen, ami elől nem
tud elbújni!

Az öregasszony hatalmas nevetésben tör ki. Az emberek
kérdően felé fordulnak.

ÖREGASSZONY

Ti tényleg nem ismeritek a Farkas
igaz történetét?

A fogadóban lévő emberek felbolydulnak, majd tanácstalanul
összenéznek. Az öregasszony szeme felcsillan.

ÖREGASSZONY

(a kocsmároshoz)

Gyorsan, hozz fiacskám egy kancsó
bort, ide elém és elkezdem a
történetet!

A kocsmáros felpattan, megragad egy kancsót és egy poharat,
az öregasszony elé teszi. A vénasszony nagyot kortyol a
boros kancsóba, horkant egyet, hátradől, majd hirtelen
elalszik.

EMBEREK

(egymás szavába vágva)

Kelj fel boszorkány, a borért
cserébe mesét ígértél!

Az öregasszony felriad, megtörli a száját és a szakállát.

ÖREGASSZONY

Hol is tartottam? Ja, igen! Egyszer
volt, hol nem volt - lehet nem is a
mi világunkban -, volt egyszer egy
hatalmas síkság. De nem emberek,
hanem lelkek lakták ezt a vidéket.
Mindegyik tudott valamit
irányítani...

LELKEK VILÁGA. KÜLSŐ. NAPPAL.

Sejtelmes, álomszerű vidék. Egy tündérszerű lélek egy
kézmozdulattal szikrát csíhol, amiből fény keletkezik, egy
másik bukfencet vet a levegőben, amitől egy hullám támad a
tenger felszínén, egy harmadik lélek hatalmasat fúj, amitől
egy felhő keletkezik az égen.

(CON'T, V.O.)

Az egyik lélek Kuriko volt. Képes
volt a többi lényt irányítani,

(MORE)

(CONTINUED)

ahogy neki tetszett. Minden tiszteletével és figyelmével segítette őket. Soha nem ártott nekik. Nem foglalkozott semmi mással, csak a lények érdekelték...

Kuriko erős, határozott aurát sugározva vidáman cikázik a síkság felszínén, egy sereg lény követi.

(CON'T)

Egy nap arra lett figyelmes, hogy a nappal és az éjszaka percenként változtatja egymást...

Egyszer csak nappal, majd hirtelen éjszaka lesz. A lények megrémülnek és szétszaladnak. Kuriko hatalmas haragra gerjed: minden kavics alá és fa mögé benézve feszülten keresni kezdi a felelőst. Hirtelen megpillant az égbolton egy ide-oda cikázva tekergőző szép spirált, ami körül egy zöld színű aura dereng és közben felszabadultan nevet: a nevetés forrása egy szelíd, éteri lélek (Piranimo). Kuriko csak nézi, és le nem veszi a szemét. Piranimo, ahogy észreveszi, ijedten megdermed.

(CON'T)

Kuriko és Piranimo akkor látták először egymást. Kuriko soha nem látott még olyan szép lelket...

Piranimo elkezd lassan suhanni felé, megáll. Kuriko felocsúdik, odasiklik Piranimohoz és megfogja a kezét.

(CON'T)

Ettől kezdve Kuriko és Piranimo elválaszthatatlanok voltak...

Kuriko és Piranimo a síkság fölött cikáznak, együtt várják a napfelkeltét, majd, hogy a reggeli harmat leszálljon a fűre.

(CON'T)

Így teltek a napok, a hetek és az évek, nem is tudták, mennyi idő telt el valójában. Egyik nap Kuriko megérezte valamit Piranimo lelkében. Nem értette, mi lehet a baj. Piranimo hosszú kérések után elárulta: vágyik valamire.

Kuriko Piranimo körül kering.

KURIKO

Mondd meg, hogy mire vágysz és teljesítem! Akármedig kell elmennem...

(CONTINUED)

PIRANIMO

(szemlesütve)

Szerelmem, amire igazán vágyakozik
a szívem... az egy hóvirág. Az
emberek világában létezik. Erre
vágyom igazán!

Kuriko kihúzza magát.

KURIKO

(elszántan)

Szerelmem, ha ezt szeretnéd, kapsz
egy hóvirágot tőlem. Megszerzem
neked...

ÖREGASSZONY

(V.O.)

A lelkek képesek voltak az emberek
világába utazni. Azt is tudták,
hogyan juthatnak el oda: amikor a
nappal és az éjszaka összeér, akkor
megjelenik az égbolt peremén egy
narancssárga fény. Ha ebbe a fénybe
belépnek, akkor átkelhetnek az
emberek birodalmába...

Kuriko elszántan kísétál a síkság széléhez, a nappal és az
éjszaka határához, és várakozik. Piranimo mögötte áll és
nézi. Hirtelen megjelenik a narancssárga fény és Kuriko
semmitől sem félve belesétál, majd egy hatalmas színes
örvénybe zuhan.

ÖRVÉNY. KÜLSŐ. ÉJSZAKA.

Kuriko testét elkezdi az örvény darabokra szedni. Majd,
mikor már a lélek teste teljesen elemeire bomlik, hirtelen
átfordul az egész és egy anyagi világból való test kezd
körvonalazódni.

FÖLD. KÜLSŐ. ÉJSZAKA.

Kuriko hirtelen landol a földön, csak egy fekete szőröcsomó
látszódik belőle. Reszketve didereg. Kinyitja a szemeit,
melyek világítanak a sötétben. Értetlenül körbenéz. Száraz
ajkai nyelvéhez tapadnak, szomjasan liheg. Meglát maga előtt
egy pocsolyát. Odamegy, de mielőtt beleinna, a víztükörbe
néz, hirtelen megdöbben. Egy hatalmas, bozontos, erős testet
pillant meg benne. Farkassá változott.

Megrázza magát, elszántan körbenéz, majd beleveti magát a
sűrűbe.

(CONTINUED)

Kuriko egy tisztásra ér. Egy közeli faágon bagoly huhog. A tisztás közepén egy hóvirág, mely fehéren fénylik az éjszakában. Kuriko lassan odamegy és óvatosan leszakítja.

Kuriko szájában az óvatosan tartott hóvirággal arra vár, hogy a nappal összeérjen az éjszakával. Egyszer csak hasad az ég, villan a narancs fény és ott áll Piranimo. Kuriko elindul felé. Piranimo kinyújtja a kezét, hogy kivegye Kuriko szájából a virágot.

ÖREGASSZONY

(V.O.)

Ami ezután történt, azt Kuriko soha
nem tudta megbocsájtani
Piranimonak...

Piranimo kikapja Kuriko szájából a virágot, majd hirtelen gömb formát ölt és felkúszik az éjszakai égboltra. Kuriko ledermed.

(CON'T)

...akinek csak arra kellett, hogy
ne kelljen átkelnie a lelkek
számára oly veszélyes világba, és a
hóvirág varázslatának segítségével
a Holddá változzon. Egyedül nem
tudott visszatérni. A szörnyű bánat
legyőzte Kurikót. Ettől kezdve
minden éjszaka vonyított a Holdra,
jelezve az embereknek, hogy ne
bízzanak benne, mert nem tiszta
lélek...

Kuriko összerogyik és keservesen vonyítani kezd.

KOCSMA A FOGADÓBAN. BELSŐ. ÉJSZAKA.

A fogadóban nagy a csend. Mindenki hitetlenkedve és tátott szájjal nézi az öregasszonyt.

ÖREGASSZONY

Azt hiszitek, hogy ennyi volt a
Farkas meséje? Háh! Közel sem!

Az emberek hátrahökölnek.

ERDŐ. KÜLSŐ. NAPPAL/ÉJSZAKA.

Kuriko egyedül csatangol az erdőben.

ÖREGASSZONY

(V.O., CON'T)

Kuriko már hosszú-hosszú ideje élt a földön. Sokat vadászott. Tudta, mi a feladata egy farkasnak. Semmi más nem érdekelte, csak az, hogy olyan farkasként tudjon élni, amire büszke lehet, és, hogy minden este hirdesse a Holddal szembeni fájdalmát. Évek teltek el így...

Kuriko az erdőben bolyongva egy sárga mezei nyulat szúr ki magának. Becserkészi, felkészül és ráront. A nyúl észreveszi és menekülni kezd. Egy teljes napon és egy éjszakán keresztül üldözi, majd hajnalban a nyúl feladja, és összerogyik. Kuriko lassan odasétál hozzá. Harapásra emeli vicsorgó száját, ám amikor belenéz áldozata szemébe, mely megértően néz vissza rá, hirtelen megtorpan.

(CON'T)

A lelket Iskhonak hívták. Különleges volt, és Kuriko látta ezt. Nem tudott megmozdulni. Már rég elfejtette, hogy meg akarta ölni. Megfagyott abban a tudatban, hogy talált egy lelket, aki felé tud úgy érezni, amire már azt hitte soha többé nem képes. Iskho érzékeny volt a lelkek rezgéseire. A lelkek világában a földet és a vizet irányította. A földnek köszönhetően megértő volt, biztonságot sugárzott, és ez még veszélyes helyzetben sem változott. A víz hatása az volt, hogy könnyen tudott alkalmazkodni a többi lélekhez, és mindennél fontosabbnak tartotta, hogy két lélek megértse egymást. Nem beszéltek egymás nyelvét, de érezték a másik rezdüléseit...

Kuriko lassan leveszi jobb mellső lábát Iskho kimerült testéről. Szája még mindig nyitva, úgy nézi Iskhot, aki összeszedi erejét, felül, de ahogy Kurikora néz, arca elé emeli mellső mancsait és elcacagja magát: a farkas vicces látványt nyújt, ahogy tátott szájjal, értetlenül előtte áll. Iskho összeszedi bátorságát és megcsókolja az orrát. Kuriko összerezzen.

(CON'T)

Kuriko, Iskho. A kezdeti nehézségek ellenére Iskho tanította Kurikot, hogyan kell hallani a lélek hangját, és kommunikálni azon

(MORE)

(CONTINUED)

ÖREGASSZONY (cont'd)
 keresztül. Elfogadták anyagi
 testüket. Így éltek évekig. Falusi
 emberek suttogtak egy farkasról,
 aki egy sárga nyusztit védelmez, de
 soha sem látta őket senki. Kuriko
 nem akarta, hogy a tökéletes
 harmóniában, amit Iskho iránt
 érzett, megzavarja bárki is. Azt
 akarta, hogy örökre együtt legyen
 Iskhoval az erdő közepén...

Iskho elrejtőzve várja, hogy Kuriko visszatérjen a
 tisztásra. Amint meglátja Kurikot, odarohan és végigcsókolja
 Kuriko sérülésektől tarkított testét.

(CON'T)

Tudták, hogy Kurikónak bármikor
 baja eshet, de soha nem mondták ki.
 A lelkük annyira összefonódott,
 hogy ha Kurikonak valami baja esett
 volna, abba Iskho is belepusztul.

Kuriko maga elé teszi az elejtett vadat, hátrafordul és
 mosolygós szemmel odaadja az Iskhonak szerzett zöldségeket,
 majd orrukat összeérintve falatozni kezdenek.

ÉGBOLT. KÜLSŐ. ÉJSZAKA.

Mennydörgés hallatszik, ahogy a Hold előbújik a felhők
 mögül.

ÖREGASSZONY

(CON'T, V.O.)

Piranimo gyűlölte Iskhot. Égett a
 dühtől, hogy Kuriko talált valakit,
 és azóta nem "énekel" neki minden
 este, ezért gonosz tervet eszelt
 ki...

TISZTÁS AZ ERDŐBEN. KÜLSŐ. ÉJSZAKA.

A Hold bekúszik egy felhő mögé, majd újra előbújik. A
 pillanatnyi sötétség után Kuriko szeme ismét hozzá szokik a
 Hold fényéhez. Iskho a földön fekszik, körülötte vér. Kuriko
 fogait lassan kihúzza Iskho törékeny testéből, aki még egy
 utolsó pillantást vet szerelmére, lélektársára, majd a feje
 holtan rogy a földre.

ÖREGASSZONY

(V.O.)

Rájött, hogy abban a pillanatban,
 amikor a Hold elsötétült, nem a

(MORE)

(CONTINUED)

ÖREGASSZONY (cont'd)
 vadat, hanem szerelmét harapta meg.
 Soha eddig hasonlót nem érzett.
 Fájt a szíve.

Iskho teste ragyogni kezd, egy hatalmas csillanással a fény az égbolt felé lövell és lelke visszatér a lelkek világába. Kuriko összeomlik, majd keserűséggel teli, borzalmas üvöltés tör fel belőle, aminek nyomában égtelen vihar támad.

(CON'T)

(Piranimo elérte, amit akart:
 Kuriko ismét vele foglalkozott és neki "énekelt.") Az orkán erejű hang és a vihar annyira megrémisztette, hogy ezek után csak egy kis szelet látszódott belőle. Kuriko hetekig gyászolta fájdalmas üvöltésével eltávozott szerelmét...

ÉGBOLT. KÜLSŐ. ÉJSZAKA.

A Hold vihar közepette visszahúzódik a felhők mögé.

KOCSMA A FOGADÓBAN. BELSŐ. ÉJSZAKA.

Az emberek némán hallgatják az öregasszonyt.

ÖREGASSZONY

Tehát így lett Kurikoból farkas. E nélkül azonban soha nem élte volna át azt a feltétlen szeretetet, amit Iskho iránt érzett. Piranimo elvette szerelmét Kurikótól, aki erre olyan haragra gerjedt, hogy Piranimo soha nem tudott sokáig pompázni teljes valójában. Így fél a mai napig a Hold a farkastól...

Ahogy az öregasszony befejezi történetét mély csend ül a fogadóra. Az idős asszony feláll, és a szobájába megy. Az emberek nem mondanak semmit, csak hazasétálnak.

ERDŐ. KÜLSŐ. ÉJSZAKA.

NARRÁTOR

Egy-két erdei vándor azt regélte, hogy amikor nincs fent a Hold, a farkas akkor is az eget kémleli és keresi elveszített szerelmét...

(CONTINUED)

A sebektől tarkított farkas tiszteletre méltó tartással rója az erdőt, szemében szomorúság csillog. Ahogy feljön az éjszakai égboltra a Hold, tűz gyullad a szemében és hatalmas üvöltéssel visszazavarja a Holdat méltó helyére, a felhők mögé.

Ekkor az ég hasadni kezd, megvillan a narancssárga fény.

FOGADÓ - ÖREGASSZONY SZOBÁJA. BELSŐ. NAPPAL.

Az öregasszony szobája üresen áll. A nyitott ablak függönyét meglibbenti a szél. A reggeli napsugár besüt a szobába, az ágyon egy szál hóvirág hever.